

овде је делање, а тамо награда, овде подвиг, тамо венци.“

За оне који одговоре Богу „ДА“ испуњавање заповести добија најдубљи смисао – оно и јесте одговор и средство сједињења са Богом.

Јер ми у стварности скоро ништа не можемо да принесемо Богу. Скоро ничим не можемо да Му одговоримо „ДА“. Он нас је створио, добили смо од Њега таланте, имање, породицу, па чак и само наше постојање: „у Њему живимо, и крећемо се, и јесмо“ (Дела Ап. 17:28).

Једино своје што можемо дати Богу је добровољно испуњавање Његових заповести. Испуњавање не из страха и не ради користи већ из љубави према Њему. Сам Господ сведочи о томе: „Ако ме љубите, заповијести моје држите“ (Јн. 14:15).

Так онда сваки пут када добровољно и свесно чувамо заповест Божију, нека и најмању – самим тим сведочимо о нашој љубави према Њему. Одговарамо Му „ДА“.

Испуњење заповести је увек само оно што проиходи између човека и Бога. Ако човек не краде или не убија зато што се боји да не оде у затвор, не може рећи да испуњава Божије заповести „не убиј“ или „не укради“, јер оно „што се чини из страха људског није угодно Богу“. Заповест је дата од Бога и испуњење заповести је оно што добровољно и без принуде човек чини ради Бога.

Испуњавање заповести није изнуђено задовољавање некакве спољашње побожности, већ проистиче из унутрашње, добровољне одлуке на дело љубави према Богу. „Бог је љубав, и који пребива у љубави, у Богу пребива и Бог у њему“ (1 Јн. 4:16), „Ако заповијести моје одржи-

те, остаћете у љубави мојој“ (Јн. 15:10).

Када се син труди да не прави буку да не би пробудио уморног оца који је дошао са посла, или када отац у време глади даје свој оброк сину, или када младић купује цвеће да га поклони вољеној девојци – чине то не зато што их на то принуђује друштвена обавеза, или дуг поштовања традиције предака, или неки скуп прихваћених правила, већ најједноставније – љубав.

Поступајући тако они су потпуно слободни, јер не делују из принуде. Сви такви поступци су добровољни знаци љубави.

Тако и човек који се сједињује са Богом у љубави, постаје истински слободан. Вршење заповести за њега је природно као и удисање ваздуха.

Управо несхватање тога у многоме објашњава стереотип неверујућих и нецрквених људи који гласи: „Живот по заповестима је неслободан живот, а живот у гресима је слобода“.

У стварности је потпуно обрнуто.

У то може да се убеди свако ко се загледа у себе. Како може зло да доноси слободу ако је након њега тешко у души? Како може лаж да доноси слободу, ако она не смирује срце, које је жедно истине?

Речено је: „познаћете истину, и истина ће вас ослободити“ (Јн. 8:32) и „Ја сам Истина“, сведочи Господ Исус Христос. (види Јн. 14:6) Познање Христа и сједињење са њим у љубави пружа истинску слободу, „слободу славе дјете Божије“ (Рим. 8:21). Како говори апостол Павле: „Све ми је дозвољено, али све не користим; све ми је дозвољено, али не дам да ишта овлада мноме.“ (1 Кор. 6:12).

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ПЕТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СЛЕПОРОЂЕНОГ
преподобни Михаило Исповедник,
света мироносица Марија Клеопова
свети новомученик Евгеније Родионов
Јн. 9, 1 - 38, зч. 34; Дай. 16, 16 - 34; зач. 38;**

архиепископ Аверкије Џорданвилски
УЛОГА ПРАВОСЛАВНИХ ХРИШЋАНА У САВРЕМЕНОМ СВЕТУ

Дух отпадништва далеко је опаснији и погубнији за душе него отворена, крвава гоњења. Јер то је унутрашња издаја Христа Спаситеља, уз очување само привидне, спољашње верности Њему. Зар није управо то пре осамдесет година у свом тумачењу Друге посланице Солунјанима предсказивао епископ Теофан Вишенски пишући: „Иако ће се хришћанско име чути свуда и свуда бити видљиви храмови и чиновници црквени, ипак ће све то бити само привид, а унутра — истинско отпадништво“ Јер сам Христос у својој Беседи на гори јасно је рекао да нико не може два Господара служити (мт 6, 24); немогуће је служити истовремено Богу и мамону, то јест овоме свету који у злу лежи, не може се истовремено угађати Христу и Велијару, односно слугама долазећег Антихриста оличеним у јавној или тајној богоборној власти (2 Кор. 6, 15).

Падом православне Русије заиста је нестао онај који сад задржава (2 Сол. 2,7), како су о томе више пута предсказали Све-

ти Теофан, наш велики сверуски праведник отац Јован Кронштатски и многи други духоносни прозорљивци нашег доба, и, будући да су била потресена вековна начела, све у свету било је поремећено. Са необичним цинизмом и бестидношћу, као никада раније, дух отпадништва почео је да се пројављује свуда у свету, у свим областима личног, породичног, друштвеног и државног живота. Многи људи, бивши хришћани по рођењу, сада без стида, отворено и јавно изјављују да су неверници и безбожници, а државна власт их званично региструје као лица која не припадају ниједној вероисповести; неморал је достигао страшне размере, разврат и порнографију властодршци у већини случајева не само да не гоне него их чак подстичу све до систематског развраћања младог нараштаја у школама; готово да су нестали пређашњи појмови о дужности, части, племенитости и савести; на прво место се стављају грубо ко-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ристољубље, чисто егоистички рачун, материјални добици и телесне насладе. Нарочито је тешко савременој омладини, која је скоро сасвим лишена духовног изгарања, великог полета, пожртвованог служења ближњима и

нављани позиви на мир и јединство.

Видећи све што се догађа, можемо ли у таквим условима веровати у искреност и, што је најважније, у добронамерност тих позива?

Зaista, вером у Господа Христа наш вид обнавља се, наш вид добија бесмртне силе и ми видимо оно што је бесмртно; ми видимо оно што је непролазно и вечно; ми видимо у Господу Христу Бога, Спаситеља, Дародавца Вечнога Живота, видимо Вечну Истину Његову. Наш вид се продужио, наш вид се обесмртио, смрт нас више не пресеца од овога света, нити од небеског света. Напротив, вера у Господа Христа, Васкрслог Господа, сједињује нас са Њим Васкрслим – и ми као бесмртници гледамо овај свет и видимо његов бесмртни смисао и циљ. И све нас је Он створио бесмртне, јер кад поверујемо у Бога, Васкрслог Господа Христа, онда човек добија у души осећање да је он сам бесмртан.

Тако Свети Исаак Сирин вели: Шта је бесмртност? Бесмртност, то је осећање Бога. Чим човек осети Бога, чим човек поверује у Бога, одмах сам поверује у своју бесмртност. Јер само бесмртна душа верује у бесмртога Бога. А ту бесмртност души даје Васкрсли Господ Христос.

преподобни Јустин Нови Белијски

надахнутости узвишеним моралним начелима, којима се одликовала некадашња младеж. Циљ живота за многе су постали само каријеристичка стремљења, посао који обезбеђује обиље материјалних добара, спољашњи комфор и необузdana телесна уживања. А невероватан пораст дечјег преступништва, о коме новине непрестано пишу, изазива наше крајње озбиљно страховање за блиску будућност.

Једном речју, свет, страшно је рећи — хришћански свет — сада пружа жалосну и злокобну слику најдубљег духовног пада.

И ево, истовремено, као оштар контраст свој овој страшној стварности, све чешће и упорније чују се много пута по-

Ови позиви потичу: на Истоку — од богоборне совјетске власти, која је натопила крвљу нашу отаџбину, ... а на Западу — од папског Рима, који се у историји толико компромитовао лукавом и антихришћанском политиком потчињавања неистомишљеника, и од протестантског света, који је проузроковао религиозни хаос којим се одликује данашњи тобоже хришћански свет, доведен до потпуног безбожја.

У циљу пропаганде овог „мира“ и „јединства“ представници богоборне власти ... путују по свему свету сејући семе лажи и покушавајући да обману и доведу у заблуду наивне и лаковерне људе. Са истим сумњивим циљем папски престо је створио та-

козвани „источни обред“ ради довођења у заблуду православних, који слабо познају своју веру, а

ва“ и „обновљенства“.

Како православни хришћани треба да се односе према свему

Злобу другог човека треба да осећамо као болест која њега мучи, од које он пати и од које не може да се избави. Стога гледајмо на своју браћу са саосећањем и понашајмо се према њима учтиво и благородно, изговарајући у себи са простотом срца молитву: „Госпode Исусе Христе, помилуј ме“, како би божанска благодат ојачала нашу душу да не бисмо никог осуђивали. У нашим очима сви треба да буду свети. Сви ми носимо у себи истог старог човека. Ближњи, ма какав да је, јесте тело од нашега тела, јесте наш брат, а ми никоме нисмо ништа дужни, осим да љубимо једни друге, по апостолу Павлу (Римљ. 13,8).

свeтши Порфирије Кавсокаливити

сада је чак и објавио сазивање „васељенског сабора“ у коме могу учествовати и сва тобоже „одељена браћа“, иако истовремено објављена папина енциклика не оставља сумњу у истински циљ тог „сабора“ — безусловно потчињавање свих папској власти. Не заостаје за тим стремљењем ка „миру“ и „јединству“ ни протестантски свет, који и сам непрестано ствара мноштво подела у виду огромног броја секти, и који сада пропагира свој „екуменистички“ покрет, у чије мреже, не без успеха, покушава да примами православне, и то углавном оне који су заражени опасним духом „живоцрковништ-

овоме?

Треба ли они да теже ка сваким миру и јединству? Да ли сваки мир и јединство треба да буду вредни, драгоцени и блиски њиховој истински хришћанској души?

Нипошто не — одлучно одговара на ово важно питање хришћанске савести велики Васељенски учитељ и светитељ, стуб наше православне вере, свети Григорије Богослов „не треба сваки мир ценити, јер постоји сјајно разногласје и крајње штетно једномислије, те ваља волети само добар мир, који има добар циљ и сједињује са Богом.“

Ђакон Георгиј Максимов ЗАПОВЕСТИ БОЖИЈЕ - РОПСТВО ИЛИ СЛОБОДА?

Бог је даровао људима слободу воље. Сваки човек има два пута: бити са Богом или против Њега. Избор је управо овакав: „Који није са Мног, против Мене је“ (Мт. 12:30). Трећега нема. Бог љуби свако Своје створење и жели да сви људи буду са Њим. Међутим, Он никога не присиљава. Смисао овог

земног живота је — одлучити и изабрати. Док је жив човек није касно изабрати. Међутим, након смрти се већ не може ништа учинити или исправити. Како је говорио Преподобни Варсонуфије Велики: „Што се тиче знања о будућем, немој се варати: што овде посејеш, тамо ћеш пожњети. По одласку одавде нико већ не може да напредује...